

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α.

Φ.—'Ασθενήσαντος μοιραίως τοῦ Ρεσῖδ τοῦ Τουρκαλά,
ποῦ τὰ πράγματα μὲ τοῦτον δὲν ἐπὶ γινανε καλά,
σπεύσας σ' ἔλους ν' ἀναγγεῖλις
ὅτι νέος τώρα φθάνει
πληρεξούσιος τῆς Πύλης,
ποῦ τιμάται σ' τὸ Ντιβάνι.

'Ονομάζεται Χράντ' Ἀμπρο, και θαρρῶ πῶς δὲν τὸν ξέρεις,
εἶναι Σύμβουλος τῆς Πύλης κι' ἔλα μὲ μισαλὸ τὰ κρίνει...
ἔγνωρίστικε μὲ τοῦτον κι' ὁ δικός μας ὁ Λευτέρης,
ἐταν πῆγε σ' τὴν Ἀγγλία γιὰ τὴν δόλια τὴν Εἰρήνην.

'Ασθενήσαντος λοιπὸν
τοῦ Ρεσῖδ, καθὼς προσέπτα,
καταφθάνει μὲ σκοπὸν
ὁ Χράντ' Ἀμπρο, παραλίπτα.

Βρὲ καλῶς σ' τον, βρὲ καλῶς σ' τον
τὸν Ἀρμένι μας τὸν λφστον,
ποῦ θὰ φάη και θὰ πῆη και θὰ μᾶς καλοκαρδίση
κι' ἔνα νέον ἀμανὲ θὰ μᾶς γλυκοτραγουδήση.

Βρὲ καλῶς σ' τον, γκῆλ μπουρντᾶ
μὲ τὸ τόσο Μπειλίκι,
ποῦ χεις μέσα σου σεβντᾶ
νὰ τελειώσης τὴν Συνθήκη.

Εἶναι μέγα γεγονός
ποῦ μᾶς ἤλθες ἐδῶ πέρα
γιὰ ν' ἀλλάξης τὸν ἀέρα.

Και καθένας καχηνὸς
τὸν Χράντ' Ἀμπρο χαιρετᾶ
και σ' τὰ μάτια τὸν κυτᾶ.

Τόκα μία τὸ ποτῆρι
κι' ἔξω κάθε μας καυμός...
εἶναι κόσμου πανηγύρι
ἕνας τέτοιος ἐρχομός.

Νάτος μὲσ' ἀπὸ τὴν Πόλι
ὁ Χράντ' Ἀμπρο, βρὲ παιδιᾶ,
ποῦ θὰ κἀνη περιβόλι
τὴν θλιμμένη μας καρδιά.

Περιλάλητος Εἰρήνην, πᾶσις πᾶν νὰ παραπαῖης
μὲ σπαθιά και πυροβόλα...
μπερὲ ἔμεις και πῖς ὁ Μπέης
θὰ παγιοθῆς καθ' ἔλα.

Τὶ καλὰ μᾶς φέρνεις Ἀμπρο... χιλικ δὲσ καλὰ σὰς φέρ-
ποῦ θὰ πῆτε: εἶναι τοῦτα;

[νο,

και θὰ παίξετε λαγούτα
γιὰ τῆς Πόλις τὸ Κουβέρνο.

'Πές μας τα και μὴ μᾶς ρέθης,
'πές μας τα και μὴ μᾶς σκάνης...
'πές μας, Ἀμπρο, τί γυρεύεις,
και τί σκέπτεσαι νὰ κἀνης.

Μάθετ' ἐμπιστευτικῶς
κι' ἐν τιμῇ σὰς βεβαιῶνω
πῶς κι' ἔγω γιὰ σὰς και μόνο
θᾶμαι συμβιβαστικῶς.

Στάσι ἀψογον κι' ἔγω
κατὰ πάντα θὰ τηρήσω...
δίχως νὰ πολυλογῶ
δὲν θὰ σὰς στενοχωρήσω.

Τὸ Ντιβάνι παραγγέλλει:
'στῆς Ἀθήνας τοὺς ἐν τέλει
νὰ μαζέψουν τὰ μαλαὰ τον
και νὰ λθθοῦν σ' τὰ σὺγκαλά των.

Ίδατε και σ' τοὺς Βουλγάρους πόσο τὸ τρανὲ Ντιβάνι
ἀνεξίκακον ἐφάνη.
Υπεχώρησας καθ' ἔλα τὰ μικρὰ και τὰ μεγάλα
κι' ἔτελείωσας μ' ἐκείνους, κι' εἶναι τώρα μελί γάλα.

'Πῆρε και τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Σαράντα τὸ Ντιβάνι,
και γιὰ σὰς πολλὰς θυσίας
εἶναι πρόθυμος νὰ κἀνη.

Μὴν προσέχετε σὲ τοῦτον και σ' ἐκείνον τὸν μαγκούφη,
πρέπει νὰ συμβιβασθῆτε
κι' ὁμοφώνως νὰ δεχθῆτε
κάθε σπῆτι τῆς Ἀθήνας νάνα Τουρκικο Βακούφι.

Και γιὰ τὴν Ἰθαγένεια
σὰς ὁμιλῶ μ' εὐγένεια.

Διακάθως ἐπιθομαί τῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι,
κι' οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν νὰ γίνουιν Μουσουλμάνοι,
κι' ἔνα φεσάκι κόκκινο νὰ βάλουιν σὰν φίλοι
και φέρο κεφαλῆτικο νὰ δίνουιν σ' τὴν Πύλη.

'Ἐτσι θαρρῶ πῶς καθεμιά πληγή μας θεραπεύεται,
μὰ μούταν και γιὰ τὰ νησιὰ νὰ μάθω τί σκοπεύετε,
κι' ἂν και τὴν Χιὸ μᾶς δώσετε μετὰ τῆς Μιτυλήνης
τότε Χαρέμι και χαρὰ παντοτεινῆς γαλήνης.

* Ἄν ἀφῶνοι φιλήσετε τῆς Πύλης τὴν ποδιά,
τότε δὲν θὰ μιλῶσω,

**‘Ο Μπέης Άμπρο, πούλθε νά συνεννοηθῆ,
κι’ ὁ Φασουλῆς κρυφίως τὸν παρακολοῦσε!**

τότε θά σὰς φιλήσω
ἐκεῖ ποῦ σὰς ἐφιλήσε κι’ ἡ μάννα σας, παιδιά.

Εἰς τὸν Χράντ Στρατοὶ καὶ Στόλοι
σκοῦξετε: χαῖρ ἄλλε,
ἄλλοιὼς φεύγω γιὰ τὴν Πόλι
καὶ σκεφθῆτε το καλὰ.

‘Οσὰ φιλος, κῆρ Δευτέρη,
ἐλα δῶσε μου τὸ χέρι,
καὶ θυμήσου πὼς μιὰ μέρα
ἔγνωριστήκαμ’ ἐκεῖ πέρα
‘στὴν τρανὴ τὴν Ἑγγλιτέρα.

Χαῖρε χαῖρε κι’ εὐδοκίμει
καὶ ποτὲ σου μὴ λησμονεῖ
τὴν Συνθήκη τὴν τελεία,
παῦγινε μὲς ‘στὴν Ἄγγλια.

Ἄλλως τὰρ ἀναχωρεῖ
ὁ Χράντ Ἄμπρο μὲ μπουρὶ
νὰ σὰς βγάλῃ κι’ ἄλλ’ ἀγγούρια.

Πάω γιὰ νὰ πῶ ‘στὴν Πόλι
τὸν Ρεσιθ νὰ ἐναστασιῇ
μ’ ἀντισχέδια καινούρια.

Κι’ ἂν καθέλου καὶ μὲ τούτον δὲν ἀλλάξετε κεφάλι,
ἴως νάλθω τότε πάλι

συμβεβαστικὸς σὰν τώρα μὲ συμπερωτέρους ἄρους
κατὰ πάντα διαφόρους,
καὶ θὰ ἔγῃτε τὴν Ἀρμάδα νὰ κουργιάσῃ ‘στὰ ναρὰ
τοῦ μεγάλου Ναγαρά.

‘Όλο διαπραγματεῖσθε ὁ Δευτέρης κι’ ὁ Βεζόρης,
ἀντισχέδια δικά μας καὶ δικά σας... τι χαρὰ!
ἕως ἔσπου νὰ μπόρῃσι κι’ ὁ Ρεσιθ ὁ καινομοίρης
κάποιο Ντρήντωτ ν’ ἀγοράσῃ χάρισμα χωρὶς παρὰ.

Τέτοια φιλικὰ λαλῶ
καὶ πηγαίνω ‘στὸ καλὸ.

Κι’ ἔσο γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους σὰς τὸ λέμε φανερὰ
πὼς δὲν δίνομε παρὰ.

Κι’ ἂν μὰς τρώῃ τὸ σκελίτι καὶ γι’ αὐτοὺς τοὺς φουκαρά-
εἶθε πάντοτ’ ἐδῶ πέρα ν’ ἀπομεινούν γιὰ καλὸ τοὺς... [δες
ἐσεῖς ἐπρεπε γιὰ τούτους νὰ πληρώσετε παρὰδες,
ποῦ σὰς εἶχαν ἐπιτρέψει νὰ τοὺς πιάσῃ αἰχμαλώτους.

B.

Φ. — Τὸν Χράντ Ἄμπρο δὲν τὸν εἶδες, ποῦ μὰς κάνει
πανηγύρι;

Π. — Δὲν τὸν εἶδα, Φασουλῆ μου, τὸν καινούριο μουσαφί-
[ρη.

Φ. — Μές' στους δρόμους τής' Αθήνας δλοένα καμαρόνει
και τὰ μάτια του γλαρόνει.

Γειά σου, Μπέη, που μὰς φέρνεις ἄνω κάτω τῆς χολαῖς,
γειά σου, μούρη μας μαριόλα...
ἔτσι μάλιστα... ποῖος λέει μὲ τὸς ἔρους που μὰς λὲς
πὼς δὲν θὰ τελειώσουν ελα;

Τώρα σίγουρα θὰ γίνῃ
συνεννόησις τελεῖα,
κι' ἀδιάρρηκτος Εἰρήνῃ
κι' ἀδιάσπατος φιλία.

Θὰ λησμονηθοῦν σκελέτια
και μεγάλα και πολλὰ,
και' στὰ πέντε Βιλαῖτια
ἔσφραγώματα τρελλά.

Εἶσαι, λὲν, ἀνοικτομάτης
κι' ἔνας πούρος διπλωμάτης
ἐκ τῶν σπλάγχχων τῆς μητρὸς.

Εἶσαι κάλτσα τοῦ διαβόλου,
και δὲν φαίνεσαι καθόλου
τὸ κουτόχορτο νὰ τρῶς.

Ἔλα κάθισε, καλέ,
νὰ μιλῶσωμε σοφὰ
ἔσπρωγμένοι σὲ σοφὰ
μὲ μαρκοῦτσι ναργιλέ.

Ἔλα δίπλα μας, Ἀρμένῃ και Νεότουρκε γαλίφῃ
κι' ἀντιμοῦτσουσε μεγάλε τοῦ Μωχάμετ τοῦ Καλίφῃ.
Δεῖξε μας πὼς εἶσαι Μπέης, ὕφος ἔχει σοβαρό,
γέλα μας νὰ σὲ γελοῦμε νὰ περνοῦμε τὸν καιρό.

Και μὲ τούτσι τοῦ πολέμου τῆς ἀγίατρευταις πληγαῖς
ἔμεις ἔχομε κουράγιο νὰ σκαρώνωμ' ἔκλογαῖς.
Ναι μὲν εἰλους μὰς κλονίζουσι δὲ πολλέμων κλονισμοί,
δμως πρέπει: κατὰ γράμμα νὰ τηροῦνται κι' οἱ θεσμοί,
και σὰν ἤλθες' στὴν Ἀθήνα δίχως κόκκινο φεσάκι
ἔμεις' βγάλαμ' ἔδω πέρα Βουλευτὴ τὸν Θαναασάκη.

Π. — Και μὰς εἶπανε, Χράντ' Ἀμπρο, πὼς ἡ φίλη-μας
[φρεσοῦ
ἔγινε μὲ τὸς Βουλγάρους σύμμαχος ἐκ περισοῦ,
κι' ἔχουσε στενὴ φιλία κι' ἔχουσε μεγάλη σχέση
τὸ καλπάκι και τὸ φέσι.

Εἰλικρινεῖται και πίστις κι' ἀφιλοκερδῆς ἀγάπῃ,
φίλ' οἱ δύο νικημένοι,

Βούλγαροι και Τουρκαλάδες τρώνε τώρα τὸ κιμπάπι
μὰ γιὰ πάντ' ἀδελφωμένοι.

Ἄσπασμοί τῶν Νεοτούρκων μὲ τῆς Σλόφιας τὰ ψοφήμια,
κι' ὁ Σαβῶφ γυρῶ' στὴν Πόλι και μετρᾷ τὰ καλντερίμια
και μὲ Τούρκους περπατεῖ,
κι' ἔναντιόν μας ζῆττει
συμμαχίαις νὰ σκαρώσῃ
κι' ὅπως πρὶν νὰ μὰς σαρῶσῃ.

Γειά σου, τρομερὲ Σαβῶφ, ἔλα κάπνισε τοιμποῦτι,
φτόνε κι' ὅσους σὲ πειράζουσι,
και σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ σύμμαχοι Βασιβουζοῦκοι
τοὺς συμμαχοῦς των σπαράζουσι.

Ἄγκαλιάζονται δὲδ τίγρεις, δὲδ θηρία σαρκοβόρα,
και γιὰ τὰγκαλιάσματά των ὁ Δεβάντες χαιρεῖ τώρα.
Ἄγκαλιάζονται σφικτὰ
δύο τέρατα φρικτὰ,
και' στὸν Αἶμον ἴσουχια
μέλλι: νὰ πειρωθῇ...
φτοῦ μὰ τέτοια συμμαχία,
φτοῦ τῆς νὰ μὲ βασκαθῇ.

Φ. — Ὑστερ' ἀπὸ τόνῃ ζάλλῃ
τὴν ὄραϊαν Ἀμαζόνα
ἔτοιμη τὴν βλέπω πάλι
γι' ἄλλον ἱερὸν ἀτῶνα.

Πάλι τῆς φωνάζουσι: τρέβα
και πολέμησε ξανά,
Ἡρωιστείου χόνουσι λάβα
τῆς Ἡπειροῦ τὰ βουνά.

Πάλι πάνοπλοι χοροί,
φταρωμένη φουσανεῖλα,
πάλι βεργολιγερὴ
χαρὰκώμια δρασκέλα.

Ξαναβρόντησε γενναία μὲς' στὴν κοσμογαλασσιὰ,
βλέπω τώρα και γυναίκες νὰ φοροῦν ἀρματασιὰ,
κι' ἀπ' ἔδω κι' ἀπ' ἔκει πέρα μὲ φωτιαῖς ἀρμάτων εἰλαις
περγελοῦσε τῆς Μπελλίνσκη μαγειρεία και κατσαρλάις.

Και κυττάζω μὲ τὴν λόγγῃ νέου μαχητὰς ἀκίμουσι
νὰ τρωποῦσε σὰν και πρῶτα τοὺς φονιάδες τοὺς ἀτίμουσι.
Μὰ κυττάζω και τὸν Ἀμπρο, που μὲ τέχνῃ ζηλευτὴ
θέλει: νὰ μὰς συμβιδάσῃ,
και καλῶ γι' αὐτὸν Μουφτηγὴ
και Παπα νὰ τὸν διαβάσῃ.